

3. Каменская Г. Альтузиус Йоханнес. Федерализм: энциклопедия. Москва: МГУ, 2000. 640 с.
4. Bonnal J. A *History of Decentralization*. Columbia University. 2013. URL: http://www.ciesin.org/decentralization/English/General/history_fao.html
5. Proudhon P.-J. The Principle of Federation. 1863. URL: <https://libcom.org/files/P.-J.%20Proudhon%20-%20The%20Principle%20of%20Federation.pdf>

КРИМСЬКА ВІЙНА 1853-1856 РР. І УКРАЇНА

Натина Л. М.

студентка II курсу магістратури

факультету географії, історії та туризму

ПВНЗ «Міжнародний економіко-гуманітарний університет

імені академіка Степана Дем'ячука»

м. Рівне, Україна

Усі війни не виникають прост так. Кримській війні 1853-1856 року передували тяжкі зовнішні й внутрішні чинники. Європа уже залишила позаду старий лад, вона була модернізована. По вулицях європейських столиць уже пронеслися революції, які скинули старі порядки та традиційні норми у смітник минулого. Російська імперія в той же час не поспішала осучаснюватися та йти за новими порядками.

Російська імперія, як і вся територія українських земель, була нещадн закріпачена. На початку 1850-х років загострюються суперечності між Османською та Російською імперіями, і приводом стає заступництво надо християнами на Османських землях. Російська імперія, і так маючи значний вплив, на територіях підвладні колись османам, Молдавії та Валахії, прагнула розширити свою експансію вглиб Балкан та Близького Сходу [1, с. 9].

Противниками прагнень Російської імперії виступили Великобританія та Франція. Маючи свої інтереси на зазначених територіях. Тому коли Микола I форсував річку Прут, з претензіями «задовольнити справедливий вимоги Росії», Порто у силу дипломатичних зусиль все ж оголосила війну Росії 4(16) жовтня 1853 року, у відповідь на відмову Росії виводити війська з її дунайських князівств. Микола I 8(20) жовтня підписує маніфест «Про війну з Османською Портою». Султан дул-Меджидо I сподівався на допомогу Франції та Британії, які булиши

непримиренними ворогами, об'єдналися для спільної боротьби проти Російської імперії [3].

Оскільки Російська імперія відмовилася виконувати вимоги османів і європейців, останні вирішили штурмувати тил. ДО цього Російська імперія була явн не готова. Не маючи залізниць, модернізованої провізії, оснащеного у ногу з часом війська, південь Російської імперії виявився уразливим.

Тому рішення коаліції взяти в облогу Крим став для Росії початком до метаморфоз. Тепер царський урядо мусив максимальн сконсолідуватися, и у гонитві за більшим, не втрати те, що мали досі.

Ціль коаліція поставлена чітка – знищити російський флот у Чорному морі як загрозу для Османської імперії. Коаліція настільки сильн вразила наступом, що у Російській імперії сталася несподівана зміна влади – царствування перейшл до сина Миколи I Олександра II[6].

Ця війна виснажувала всіх. А передусім українські землі, які не мали з неї жодного зиску. Українські території ставали донором для імперських заганок, постачаючи провізію, зброю, добровольців, рекрутів, найманих воїнів, лікарів [5].

Проте всі намагання закрити очі на вимоги свободи імперським урядом не обіцяли нічого хорошого. І наступні події лише сприяли спротиву проти кріпацької системи та ще більше опускали авторитет (якого і так не було) імперської Росії.

В травні-серпні 1855 року – союзними військами бул взят стратегічні пункти – Федюхін та Балаклавські висоти, а згодом і Малахів курган. Російський флот зазнав краху, і вони відступили. Олександр II вимагав перемовин. 30 березня 1856 року бул підписаний Паризький мир і Російська імперія офіційн капітулювала[2, с. 173].

Отже, Кримська війна 1853-1856 років завершилась перемогою коаліції у складі Великобританії, Франції, Османської імперії та Сардинського Королівства. Для Російської імперії війна стала фатальною. Вона втратила можливість мати Чорноморський флот, фортеці та весь військовий арсенал в Криму, а також мала відмовитися від претензій щодо Молдови та Валахії, південної Бессарії, зути про заступництв надо християнами в Османській імперії. Все це запустил ланцюжок до неминучих реформ для Російської імперії, для українських земель це дал поштовх до утвердження національної ідентичності. А для кримських татар війна стала національною катастрофою. Кримські татари з початку Кримської війни 1853-1856 років починали лишати Крим і емігрувати до Османської імперії. За відомостями Крим покинул 135, 5 тис. татар [4, с. 173].

Література:

1. Бестужев И. В. Крымская война 1853-1856 гг. М.: Наука, 1956. 176 с.

2. Волковинський В. М., Реєнт О. П. Україна у Кримській війні 1853-1856 рр. (до 150-річчя Східної війни). К.: Ін-т історії України НАН України, 2006. 212 с.
3. Константинов В. Ю. Кримська війна 1853-56. Українська дипломатична енциклопедія: у 2-х т. Редкол.: Л. В. Губерський (голова) та ін. К.: Знання України, 2004 .Т. 1. 760 с.
4. Кримська війна 1853-1856. Юридична енциклопедія: [у 6 т.]. ред. кол. Ю. С. Шемшученк (від. Ред.) та ін. Т. 3: К. М. 2001. 792 с.
5. Олійників О.С. Українці у Кримській війні. Одеса: Маяк, 2004.
6. Тарле Е. В. Крымская война. В 2-х т. М.Л.: Наука, 1941-1944.

**CONTRIBUTION OF SUGAR GROWER LEOPOLD KOENIG
TO THE DEVELOPMENT OF SLOBOZHANSCHINA
(DEDICATED TO THE 200TH ANNIVERSARY OF HIS BIRTH)**

Olianych V. V.

*Doctor of Historical Sciences, Associate Professor
Professor of the Department of History and Socio-Economic Disciplines
Kharkiv Academy of Humanities and Pedagogy
Kharkiv, Ukraine*

Olianych L. V.

*Candidate of Historical Science, Associate Professor
Associate Professor of the Department of History
and Socio-Economic Disciplines
Kharkiv Academy of Humanities and Pedagogy
Kharkiv, Ukraine*

November 25 will mark the 200th anniversary of the birth of Leopold Yegorovich Koenig, a well – known sugar grower of the late XIX century, who made a significant contribution to the development of Slobozhanshchina. Being the owner of sugar factories, he created latifundia, which became exemplary thanks to the work and perseverance of the sugar factory owner.

Relevance of the study. The study of Slobozhanshchina and L. Koenig’s contribution to its development is an interesting and relevant topic in the context of a historical review.

The historiography of the chosen topic was started by the entrepreneur’s contemporaries. First of all, they include descriptions of the region’s Estates, which were conducted on behalf of the Kharkiv Society of Agriculture [1]. The descriptions reflected materials about farms, volumes, technical equipment, and patrons ‘ activities. Modern researchers strive to reproduce the chosen topic in their research, but there are aspects that require new research.